

je dal. Potem jo je pa vzel na kolena, jo objemal in poljubljal in se veselil.

»Du schönes unschuldiges Kind!« je hitel in jo poljubil na čelo. Ona se je pa igrala s ključkom in vlekla moža za brke, — kakor prej ateja.

Ko je naša mati to videla, se je spomnila očeta v Ameriki in je zaihtela.

Cvetko Gorjančev.

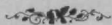

Metulj.

Basen.

Po cvetočem vrtu se je izpreletaval metulj gizdalin in se šopiril: »Kdo je kakor jaz?« Preproste čebele, ose, muhe in vsa golazen pa ni zinila besedice. — Ali naglo je prihrumela nevihta s ploho. In ko je solnce zopet izšlo, je našlo metulja komaj napol živega v blatu — pa je bilo vse njegove lepote konec. Čebele so ga pomilovale, ali zbadljiva osa se mu je rogala: »Kdo je kakor ti?«

Jan Fr. Hruška — Jož. Gruden.

Mati in dete.

Dušica, dušica,
pazi na lučice čiste,
ki jih prižgali so ti
angelci v lepe oči,
da ne vgasnó.

Dušica, dušica,
pazi na rožice tiste,
ki ti v srcu rastó,
ki ti na licih klijó,
da ne umró.

Dušica, dušica,
pazi na srebrni smeh,
ki ti krog usten igra,
pojdi in stisni se k meni,
da ne umori ti ga greh.

R. Pečjak.

Deklamovanke.

6. Véliki pes.

Prvikrat z očetom
deček v mesto gre;
spotoma mu pravi,
kaj je videl že.

»Čujte, nekdam videl
večjega sem psa,
kot prodana naša
krava je bilà.«

Oče reče sinku:
»Čudno res je to!
Pes, od krave večji?
Malo čudno bo.

Tudi tu v bližini
most je čuden, res;
skoro naju cesta
tam popelje črez.

Če lagal si, zlomi
most se pod teboj
in odnese reka
v morje te s seboj.«

Ko sta prišla bliže,
se je deček zbal;
rekel je očetu:
»Kaj sem prej dejál?

Sem li dobro videl,
ali le na pol?
Pes je bil kot tele
velik in nič bolj.«

Slednjič pa pred mostom
deček zakričí:
»Tisti pes le bil je,
kot so drugi psi.«

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

